

Trang til at nedknæle og velsigne. Det eneste, der afkølede ham en Smule, var Tanken paa hendes Alder. Hun var næppe længer helt ung; dog vistnok ikke over de tredive, . . . temmelig sikkert ikke over de tredive. Men selv om saa var? Hendes ildfulde Blik, hendes forvovne Holdning i den nydelige Columbinedragt, hendes morsomme lille Stumpnæses nervøst vibrerende Fløje havde forraadt en ungdommelig Liden-skab, en fyrig Hengivelsestrang, der trodsede Aar og Alder.

Med ét faldt Pers Øjne paa den læsende Herre derhenne ved Vinduet, der endelig havde lagt sin Avis tilside og nu tilkaldte Opvarteren for at betale. Idet deres Blikke mødtes, rejste de sig begge lidt op i Sædet med en ceremoniel Hilsen.

»Men Gud, det er jo Neergaard,« udbrød Salomon. »Kender De ham?«

»Nej, egentlig ikke . . . Jeg traf ham i Gaar tilfældigt paa Karnevalet.«

»Hvad? Var De dèr? . . . Det skulde jeg sandelig vidst! Jeg saa' Dem ikke.«

»Der var jo ogsaa saa overfyldt. De var der altsaa ogsaa?«

»Gud, det var jo mig, der var Hamlet. Saa' De mig ikke?«

»Aa —.« Per mindedes nu godt at have set en lille sortklædt Ridderskikkelse i Selskab med en tæt maskeret Dame i en Snedronningedragt,